

POSTANOWIENIE

Dnia 3 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Stanisław Zabłocki

w sprawie **K. S.**

skazanego z 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.; art. 178a § 1 k.k.; art. 244 k.k., art. 217 § 1 k.k.; art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 64 § 1 k.k.; art. 157 § 2 k.k.; art. 157 § 1 k.k. w zb. z art. 217a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 3 stycznia 2019 r.

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w R.

z dnia 27 października 2017 r., sygn. akt V Ka [...],

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G.

z dnia 26 kwietnia 2017 r., sygn. akt II K [...]

p o s t a n o w i ł

1) oddala kasację jako oczywiście bezzasadną,

2) zwalnia skazanego K. S. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, w tym od opłaty od kasacji, obciążając wydatkami postępowania kasacyjnego Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w G., wyrokiem z dnia 26 kwietnia 2017 r., II K [...], skazał K. S. za 11 przestępstw (określonych w art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.; art. 178a § 1 k.k.; art. 244 k.k., art. 217 § 1 k.k.; art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 64 § 1 k.k.; art. 157 § 2 k.k.; art. 157 § 1 k.k. w zb. z art.

217a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.), za które wymierzył skazanemu kary jednostkowe, a następnie karę łączną 7 lat pozbawienia wolności. Wobec skazanego orzeczono też środki karne i środek kompensacyjny, a także zaliczono na poczet wymierzonej kary okres rzeczywistego pozbawienia wolności.

Apelację od powyższego orzeczenia wniósł obrońca, zaskarżając je w całości na korzyść oskarżonego. Wyrokowi Sądu pierwszej instancji obrońca zarzucił:

„1) błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku i mających wpływ na jego treść, przez ustalenie na podstawie nieprawidłowej oceny dowodów, że oskarżony K. S. w okresie od 13 lipca 2016 roku do 16 lipca 2016 roku w miejscowości B. po uprzednim pokonaniu zabezpieczenia drzwi garażowych dokonał zaboru w celu przywłaszczenia samochodu marki A. oraz samochodu marki M., w sytuacji gdy brak jest wystarczających dowodów pozwalających na takie ustalenie;

2) błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku i mających wpływ na jego treść, przez ustalenie na podstawie nieprawidłowej oceny dowodów, że oskarżony K. S. w dniu 18 września 2016 roku w B. dokonał rozboju na osobie W. C., w sytuacji gdy brak jest wystarczających dowodów pozwalających na takie ustalenie;

3) błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku i mających wpływ na jego treść, przez ustalenie na podstawie nieprawidłowej oceny dowodów, że oskarżony K. S. w dniu 18 września 2016 roku w B. kopiąc M. Ł. w twarz spowodował u niej obrażenia w postaci stłuczenia głowy naruszające prawidłowe funkcjonowanie narządów jej ciała na okres poniżej siedmiu dni, w sytuacji gdy brak jest wystarczających dowodów pozwalających na takie ustalenie;

4) błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku i mających wpływ na jego treść, przez ustalenie na podstawie nieprawidłowej oceny dowodów, że oskarżony K. S. w dniu 18 września 2016 roku w G. naruszył nietykalność cielesną funkcjonariusza Policji M. M. w związku z podjętą przez niego w miejscu publicznym interwencją, czym spowodował u pokrzywdzonego obrażenia ciała w postaci złamania kości nosa, które to obrażenia naruszyły prawidłowe

funkcjonowanie narządów jego ciała na okres powyżej siedmiu dni, w sytuacji gdy brak jest wystarczających dowodów pozwalających na takie ustalenie;

5) błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku i mających wpływ na jego treść, przez ustalenie na podstawie nieprawidłowej oceny dowodów, że oskarżony K. S. w dniu 13 maja 2016 roku w J. kierował w ruchu lądowym samochodem marki V., znajdując się w stanie nietrzeźwości przekraczającym stężenie 0,5 promila alkoholu we krwi, w sytuacji gdy brak jest wystarczających dowodów pozwalających na takie ustalenie;

6) błędy w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku i mających wpływ na jego treść, przez ustalenie na podstawie nieprawidłowej oceny dowodów, że oskarżony K. S. w dniach: 31 lipca 2016 roku, 29 września 2016 roku, 1 października 2016 roku kierował samochodem marki V., nie stosując się do orzeczonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, w sytuacji gdy brak jest wystarczających dowodów pozwalających na takie ustalenie”,

a także

„1) obrazę przepisów postępowania, a to art. 410 k.p.k. i art. 7 k.p.k., co miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, poprzez uznanie za niewiarygodne wyjaśnień złożonych przez oskarżonego K. S.;

2) obrazę przepisów postępowania, a to art. 410 k.p.k. i art. 7 k.p.k., co miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, poprzez uznanie za niewiarygodne zeznań złożonych przez M. S.;

3) obrazę przepisów postępowania, a to art. 410 k.p.k. i art. 7 k.p.k., co miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, poprzez uznanie za wiarygodne zeznań złożonych przez W. C. i M. Ł.;

4) obrazę przepisów postępowania, a to art. 410 k.p.k. i art. 7 k.p.k., co miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, poprzez uznanie za wiarygodne zeznań złożonych przez G. W. i K. W.;

5) obrazę przepisów postępowania, a to art. 410 k.p.k. i art. 7 k.p.k., co miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, poprzez uznanie za wiarygodne zeznań złożonych przez M. M. i G. F.;

6) obrazę przepisów postępowania, a to art. 410 k.p.k. i art. 7 k.p.k., co miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, poprzez uznanie za wiarygodne zeznań złożonych przez X. Y.;

7) obrazę przepisów postępowania, a to art. 410 k.p.k. i art. 7 k.p.k., co miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, poprzez uznanie za wiarygodne zeznań złożonych przez M. J., R. S., A. M. i A. O.;

8) obrazę przepisów postępowania, a to art. 410 k.p.k. i art. 7 k.p.k., co miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, poprzez uznanie za wiarygodne zeznań złożonych przez P. Ł. i P. W.”.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca skazanego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie skazanego od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w G..

W uzasadnieniu apelacji, które należy przytoczyć *in extenso*, stwierdzono: „Wyrokiem z dnia 26 kwietnia 2017 r., wydanym w sprawie o sygn. akt II K [...], Sąd Rejonowy w G. uznał oskarżonego K. S. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów. Zaskarżony wyrok jest nieprawidłowy i został wydany z naruszeniem przepisów prawa procesowego, jak również w oparciu o błędy w ustaleniach faktycznych. Sąd Rejonowy oparł ustalenia faktyczne na zeznaniach świadków, których ocena nie została dokonana z poszanowaniem zasady swobodnej oceny dowodów. Dlatego też niniejsza apelacja jest zasadna i wnoszę o jej uwzględnienie”.

Uzupełniając, na zarządzenie upoważnionego sędziego (k. 911, t. V akt głównych), apelację poprzez osobiste jej podpisanie, adw. M. M. złożył pismo (k. 929-932, t. V akt głównych), wraz z podpisaną apelacją (k. 933-936, t. V akt głównych), w którym to piśmie - jak w nim zaznaczono – w uzupełnieniu uzasadnienia apelacji, odniesiono się do oceny dowodów dokonanej przez Sąd pierwszej instancji (w zakresie zeznań świadków W. C., M. Ł., Ł. W., K. K., M. M., M. O., B. S., A. W. – odnośnie do przypisanych skazanemu przestępstw rozboju, kradzieży z włamaniem – jedynie co do elementu włamania, naruszenia nietykalności cielesnej). W ostatniej części pisma (k. 931-932, t. V akt głównych) obrońca skazanego, w „uzupełnieniu zarzutów apelacji dodatkowo [podniósł] zarzut

naruszenia przepisów postępowania, a to art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k., co miało wpływ na treść zaskarżonego apelacją orzeczenia, poprzez oddalenie wniosków dowodowych obrońcy o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego patomorfologa na okoliczność, czy obrażenia stwierdzone u pokrzywdzonego W. C. mogły powstać w sposób podany przez W. C., M. Ł., czy też w sposób podany przez świadka M. S. oraz zwrócenie się do wydziałów karnych tegoż sądu, czy wobec W. C. i M. Ł. toczyło się postępowanie w zakresie zaboru mienia”.

Sąd Okręgowy w R., wyrokiem z dnia 27 października 2017 r., sygn. akt V Ka [...], utrzymał zaskarżony wyrok w mocy, zaliczając skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności na poczet orzeczonej kary. Sąd odwoławczy zwolnił też skazanego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

Kasację od tego orzeczenia wniósł ten sam obrońca skazanego, zarzucając rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a to:

„- art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. w zw. z art. 453 § 2 k.p.k., poprzez nie rozpoznanie sprawy w granicach zarzutów apelacji odnośnie zarzutu dotyczącego błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku i mających wpływ na jego treść, przez ustalenie na podstawie nieprawidłowej oceny dowodów, że oskarżony K. S.

w dniu 18 września 2016 roku w B. dokonał rozboju na osobie W. C., a w szczególności przy zupełnym pominięciu argumentacji podniesionej przez obrońcę skazanego na rozprawie odwoławczej oraz w uzupełnieniu apelacji;

- art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. w zw. z art. 453 § 2 k.p.k., poprzez nie rozpoznanie sprawy w granicach zarzutów apelacji odnośnie zarzutu dotyczącego błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku i mających wpływ na jego treść, przez ustalenie na podstawie nieprawidłowej oceny dowodów, że oskarżony K. S. w dniu 18 września 2016 roku w B. kopiąc M. Ł. w twarz spowodował u niej obrażenia w postaci stłuczenia głowy naruszające prawidłowe funkcjonowanie narządów jej ciała na okres poniżej siedmiu dni, a w szczególności przy zupełnym pominięciu argumentacji

podniesionej przez obrońcę skazanego na rozprawie odwoławczej oraz w uzupełnieniu apelacji;

- art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. w zw. z art. 453 § 2 k.p.k., poprzez nie rozpoznanie sprawy w granicach zarzutów apelacji odnośnie zarzutu dotyczącego obrazu przepisów postępowania, a to art. 410 k.p.k. i art. 7 k.p.k., co miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, poprzez uznanie za wiarygodne zeznań złożonych przez W. C. i M. Ł., a w szczególności przy zupełnym pominięciu argumentacji podniesionej przez obrońcę skazanego na rozprawie odwoławczej oraz w uzupełnieniu apelacji;

- art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. w zw. z art. 453 § 2 k.p.k., poprzez nie rozpoznanie sprawy w granicach zarzutów apelacji odnośnie zarzutu dotyczącego obrazu przepisów postępowania, a to: art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt. 5 k.p.k., co miało wpływ na treść zaskarżonego apelacją orzeczenia, poprzez oddalenie wniosków obrońcy o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego patomorfologa na okoliczność czy obrażenia stwierdzone u pokrzywdzonego W. C. mogły powstać w sposób podany przez W. C., M. Ł., czy też w sposób podany przez świadka M. S. oraz zwrócenie się do wydziałów karnych tegoż sądu, czy wobec W. C. i M. Ł. toczyło się postępowanie w zakresie zaboru mienia, a w szczególności przy zupełnym pominięciu argumentacji podniesionej przez obrońcę skazanego na rozprawie odwoławczej oraz w uzupełnieniu apelacji;

- art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 447 § 1 k.p.k., poprzez nierozpoznanie sprawy w granicach zaskarżenia, polegające na braku kontroli instancyjnej zaskarżonego orzeczenia w zakresie kary wymierzonej skazanemu”.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w R.. Obrońca wnosił także o zwolnienie skazanego od opłaty od kasacji, gdyż skazany odbywa karę pozbawienia wolności. Sąd Okręgowy w R., postanowieniem z dnia 7 lutego 2018 r., zwolnił skazanego od opłaty sądowej od kasacji (k. 1093, t. V akt głównych).

Pismem z dnia 23 lutego 2018 r. p.o. Z-cy Prokuratora Rejonowego w G. wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona kasacja okazała się, po rozpoznaniu sformułowanych w niej zarzutów, oczywiście bezzasadna i podlegała, stosownie do art. 535 § 3 k.p.k., oddaleniu na posiedzeniu bez udziału stron.

Przytoczenie powyżej, w części historycznej niniejszego uzasadnienia, w istocie treści całej apelacji obrońcy skazanego, z informacją o uzupełnieniu jej uzasadnienia (do którego przyjedzie jeszcze powrócić w dalszych rozważaniach), obrazować ma to, w jaki sposób skarżący realizował prawo do wniesienia apelacji i przez to – prawo do dwuinstancyjnego postępowania, także w aspekcie zarzutów kasacyjnych, w których twierdzi się, że sąd odwoławczy rzekomo miał uchybić w tej sprawie obowiązkom wynikającym z art. 433 § 2 k.p.k. Wobec tego przypomnieć skarżącemu należy, że jednym z rudymentów wnoszenia środka odwoławczego przez profesjonalnego przedstawiciela strony jest to, że środek odwoławczy pochodzący od obrońcy albo pełnomocnika musi zawierać nie tylko zarzuty ale i ich uzasadnienie (art. 427 § 2 k.p.k.). O ile w *petitum* środka odwoławczego dopuszczalne jest zwięzłe (co nie oznacza, że ogólne czy nawet ogólnikowe) zawarcie twierdzenia albo twierdzeń o określonym uchybieniu sądu pierwszej instancji, o tyle w uzasadnieniu podmiot profesjonalny powinien zamieścić merytoryczne rozważania, zawierające argumentację dotyczącą sformułowanych zarzutów odwoławczych. W tej części środka odwoławczego konieczne jest więc wyjaśnienie, na czym polegało zarzucane w środku odwoławczym uchybienie i odniesienie się w precyzyjny sposób do kwestionowanych rozstrzygnięć w zakresie związanym z podniesionymi uchybieniami, a więc co do zastosowania prawa materialnego, przepisów procesowych, poczynionych ustaleń faktycznych czy wymiaru kary lub innych środków (zob. np. D. Świecki (w:) D. Świecki (red.), *Kodeks postępowania karnego. Komentarz*, LEX/el. 2018, teza 14 do art. 427). Tak sformułowane zarzuty i ich uzasadnienie, czego zdaje się nie dostrzegać autor kasacji, są jednym z istotnych wyznaczników granic rozpoznania sprawy przez sąd odwoławczy (zob. art. 433 § 1 k.p.k.). Przytoczona treść apelacji sama przez się stanowi odpowiedź na pytanie, czy choćby w minimalny sposób spełniała ona wymagany standard.

Oczywiście, strona postępowania może, już po wniesieniu apelacji (a także po upływie terminu do wniesienia tego środka) przedstawiać na piśmie albo ustnie do protokołu poszerzoną argumentację w odniesieniu do zarzutów i uzasadnienia środka odwoławczego (art. 453 § 2 k.p.k.). Uprawnienie to jednak nie zwalnia stron z dotrzymania obowiązków, o jakich mowa w art. 427 § 1 i 2 k.p.k. i nie stanowi sposobu konwalidowania wadliwie sporządzonego i wniesionego środka odwoławczego. Jak miał już wielokrotnie okazję wskazywać Sąd Najwyższy „granice rozpoznania apelacji określają przepisy art. 433 § 1 i 2 k.p.k., a obowiązki sądu odwoławczego odnośnie do zawartości uzasadnienia art. 457 § 3 k.p.k. W przepisach tych mowa o „środku odwoławczym” oraz o „apelacji”, a więc o pismach procesowych wniesionych z zachowaniem terminów przewidzianych w art. 445 k.p.k. W przypadku środków odwoławczych wnoszonych „na korzyść” nie istnieją wprowadzone tak rygorystyczne ograniczenia, jak przy takich środkach o kierunku „na niekorzyść” (art. 434 § 1 k.p.k.), ale nie oznacza to, że obowiązkiem sądu drugiej instancji jest odnoszenie się do każdego kolejnego pisma obrońcy bądź oskarżonego wnoszonego pod pozorem „uzupełnienia apelacji”, którą to instytucję ustawodawca wyraźnie ograniczył do sytuacji wskazanej w art. 445 § 2 k.p.k. Rzecz jasna, oskarżony może poza terminami wskazanymi w art. 445 k.p.k. składać „wyjaśnienia, oświadczenia i wnioski”, co następuje w trybie art. 453 § 2 k.p.k., ale nie rodzi takich konsekwencji jak „wnioski i zarzuty” zawarte w skutecznie wniesionych apelacjach. Dopiero wykazanie w kasacji, że w kolejnych pismach zawarte były tak istotne dla rozstrzygnięcia sprawy argumenty (np. w powiązaniu np. z treścią art. 440 k.p.k.), że sąd odwoławczy powinien był je uwzględnić, a ich pominięcie miało istotny wpływ na treść wydanego wyroku, mogłoby stanowić rzeczywisty zarzut kasacyjny” (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2014 r. III KK 3/14, LEX nr 1439393, a także np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 2008 r., II KK 70/08, R-OSNKW 2008, poz. 2492).

W niniejszej sprawie obrońca skazanego nie podjął nawet próby wykazania doniosłości argumentacji zawartej w „uzupełnieniu apelacji”, a także nie odwołał się do ewentualnego naruszenia art. 440 k.p.k.

Co więcej, już pobieżna lektura uzasadnienia kasacji wykazuje, że poza częścią rozważań (wybiórczych i merytorycznie nieadekwatnych co do ustalenia

zakresu kontroli odwoławczej, jaką przeprowadzić zobowiązany jest sąd odwoławczy - z uwagi na pominięcie w analizie art. 427 § 2 k.p.k., art. 433 § 1 k.p.k. i odwoływanie się do nieaktualnego orzecznictwa), pisemne motywy nadzwyczajnego środka zaskarżenia są wierną kopią treści pisma, nazywanego przez obrońcę „uzupełnieniem uzasadnienia apelacji” (por. uzasadnienie kasacji – od słów „Przede wszystkim nie można zgodzić się...” na s. 3 do końca s. 4 – z uzasadnieniem pisma – ten sam fragment (k. 929-930, t. V akt głównych), a także uzasadnienie kasacji – od słów „wnioski obrońcy o dopuszczenie” na s. 5 kasacji do końca jej przedostatniego akapitu z treścią pisma k. 931-932, tom V akt głównych). Różnice są dwie, poza pominięciem drobnego fragmentu pisma na przełomie k. 930-931 (t. V akt głównych). Po pierwsze, w uzasadnieniu kasacji wskazuje się, że w odniesieniu do pierwszego fragmentu sąd odwoławczy nie odniósł się do treści pisma, czym miał naruszyć art. 433 § 2 k.p.k., a po drugie – zarzuca się, że sąd odwoławczy, poza jednym krótkim zdaniem, w ogóle nie odniósł się do kwestii niewspółmierności kary, czym miał naruszyć art. 447 § 1 k.p.k.

Odnosząc się do tak sformułowanej kasacji wskazać trzeba, że w jakimkolwiek stopniu nie uwzględnia ona rzeczywistej treści motywów zawartych w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Sąd odwoławczy, choć przyznać należy, że niezbyt szczegółowo (do czego był jednak uprawniony z jednej strony ze względu na wyczerpującą i wręcz drobiazgową analizę dowodów przeprowadzoną przez sąd pierwszej instancji na k. 15-20 uzasadnienia wyroku tego sądu oraz równie szczegółowe omówienie problematyki kwalifikacji prawnej oraz płaszczyzny wymiaru kary na k. 37-40 tego uzasadnienia, a z drugiej strony z uwagi na treść apelacji skazanego; w tej mierze Autora kasacji wypada odesłać do jednolitego, konsekwentnego orzecznictwa Sądu Najwyższego, wykazującego, jak te dwa czynniki wpływają na możliwość sporządzenia przez sąd *ad quem* pisemnych motywów w sposób skomprimowany, z odesłaniem do treści wywodów sądu *a quo*), niemniej jednak odnosi się do kwestii oceny dowodów i czynionych na ich podstawie ustaleń faktycznych, także poprzez pryzmat okoliczności wskazywanych w piśmie będącym „uzupełnieniem uzasadnienia apelacji” (zob. k. 7-9 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Co więcej, czego też skarżący nie zechciał zauważyć, Sąd Okręgowy odniósł się także (k. 9 uzasadnienia) do zarzutu naruszenia art. 167 w

zw. z art. 170 §1 pkt 5 k.p.k., ujętego w tym piśmie obrońcy, choć zarzutu takiego nie podniesiono w apelacji i Sąd odwoławczy nie miał obowiązku odnoszenia się do niego (por. powołane już wyżej art. 427 § 2 i art. 433 § 2 k.p.k.). Wreszcie, co może najistotniejsze i przesądzające o oczywistej bezzasadności kasacji, obrońca skazanego pomija tę argumentację, po prostu powielając w uzasadnieniu kasacji treść „uzupełnienia uzasadnienia apelacji”, a tym samym ignorując kolejną jednolitą linię orzecniczą Sądu Najwyższego, iż sąd kasacyjny nie jest sądem trzeciej instancji, a zatem nadzwyczajny środek zaskarżenia nie może służyć li tylko powielaniu argumentacji przedstawionej już w zwykłym środku odwoławczym.

Jeżeli natomiast chodzi o wskazywane w kasacji rzekome naruszenie art. 447 § 1 k.p.k., to Sąd odwoławczy w żadnym stopniu temu przepisowi nie uchybił. Przepis ten określa pewne domniemania co do zakresu zaskarżenia w związku z zakwestionowaniem apelacją określonych części wyroku sądu pierwszej instancji. Wobec treści zarzutów apelacji, a nawet uwzględniając owo pismo obrońcy stanowiące uzupełnienie uzasadnienia apelacji, Sąd Okręgowy w ogóle nie był zobowiązany odnosić się do kwestii dotyczących wymierzonej skazanemu kary. Jedynej podstawy, która by go do tego zobowiązywała, upatrywać można w treści art. 440 k.p.k. Jednakże kasacja nie formułuje jakichkolwiek zarzutów, iżby Sąd Okręgowy w R. rażąco naruszył ten ostatni przepis. Dodać wypada, że obrońca nawet nie stara się wykazać, czy i jaki wpływ na treść zaskarżonego wyroku miało mieć podnoszone przezeń naruszenie art. 447 § 1 k.p.k.

Wobec powyższego, kasację należało uznać za oczywiście bezzasadną.

Z uwagi na sytuację majątkową skazanego i odbywaną przez niego karę pozbawienia wolności, Sąd Najwyższy zwolnił skazanego od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając wydatkami tego postępowania Skarb Państwa.